

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

ADRIANA BOGATU
ADRIAN VICTOR VANK



FUTILITĂȚI ⚡
ELECTORALE
ȘI ALTE POVEȘTI
DE ADORMIT
⚡ OAMENII MARI


EDITURA
CREATOR

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI • FUTILITĂȚI ELECTORALE

PREAMBUL	9
POVESTE LA CEAS DE SEARĂ	11
MATINALĂ.....	18
UISEAZĂ OILE MOTOCICLETE DE TEREN?	20
LA BANI MĂRUNȚI.....	24
MIȘU	25
CANDIDATUL RURAL	29
150 000 DE DOLARI.....	33
TOPORAȘ ÎNTÂIUL	36
SĂ VĂ FIE DE BINE!.....	41
MAHĂRUL.....	43
WOMEN FIT	47
LECȚIA DESPRE CLONC	51
STRES.....	53
SUBTILITĂȚI.....	54
TRUFAȘUL	55
ASCUȚITORI CHINEZEȘTI.....	57

FEMEIUȘCA DE PARTID.....	61
BĂRBĂTUȘELE.....	65
PROMISIUNI.....	67
PORTRETUL ALEGĂTORULUI DE CURSĂ LUNGĂ.....	69
ESPRESSO DUBLU CU TREI DE ZAHĂR ȘI UN LAPTE.....	72
GUȘI ELECTORALE.....	76
IMPLOZII.....	79
INTERMEZZO POSTBELIC.....	81
VOTANTUL DE DUPĂ-AMIAZĂ.....	84
PUNK ELECTORAL.....	87
POVESTE SUD-AMERICANĂ.....	94
ÎNTÂMLĂRI ÎNTÂMLĂTOARE.....	98
UN SFÂRȘIT, ÎN SFÂRȘIT.....	100
POST-SCRIPTUM.....	103

PARTEA A DOUA • ...ȘI ALTE POVEȘTI DE ADORMIT OAMENII MARI

RADIOCASETOFON.....	107
FEMEIA CU CASTANE.....	109
JASPERS ȘI BOXUL.....	113
VISURI ZIDITE.....	117
TANCUL LUI KOGIAC.....	119
FRANCOIS.....	124
SUPERPOWER.....	126
PIATRA CELUI DE-AL 12-LEA PAS.....	128
INAPT.....	130
DEZECHILIBRU.....	134

I AM NOT A MONDAY GUY	136
NO TITLE	138
EROZIUNI. DE PE DRUM(CURI)	140
RECAPITULARE FINALĂ.....	142
BAZĂ LEGALĂ	145
POVESTE DE CRĂCIUN	146
SHOSTAKOVICH, WALTZ NR. 2	151
VALS NOCTURN	155
CIMITIRUL	157
VASILE ȘI CERBUL	168
THE ZEPPELINCAT	173
VALABIL FĂRĂ ȘTAMPILĂ	176
CROIELI	178

PARTEA A TREIA • JURNALUL UNUI CARANTINAT PRIN RICOȘEU

VACCIN	181
JURNAL DE CARANTINĂ. (ALALTĂIERI)	183
JURNAL DE CARANTINĂ. (MARȚI)	185
JURNAL DE CARANTINĂ. (SÂMBĂTĂ)	188
ZIUA CEA MAI LUNGĂ	190

ÎN LOC DE EPILOG...

CEAS LEGAT LA OCHI	195
GHIOCCELUL	197

EDITORI:

Manager Iuliana Răducan
Referent Elena Dițu

DESIGN •

TEHNOREDACTARE:
Irinel Merlușcă

CORECTURĂ:

Mihaela Hură

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BOGATU, A.

Futilități electorale și alte povești de adormit oamenii mari /

A. Bogatu, V. Vank. – Brașov:

Creator, 2021

ISBN 978-606-029-451-1

I. Vank V.

821.135.1

© **EDITURA CREATOR**, 2021

PENTRU PREZENTA EDIȚIE



Str. Zaharia Stancu, Nr. 21A, Brașov, România

E-mail: editura@libris.ro

Tel.: 0720 539533



Str. Mureșenilor nr. 14, Brașov, România

Tel.: 0268 477 799

E-mail: office@libris.ro

Libris.ro

Respect pentru oameni și cărți

Editura **CREATOR** face parte din grupul de firme **Libris**

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți



PARTEA
ÎNTÂI

FUTILITĂȚI
ELECTORALE

PREAMBUL

Metodă specifică demonstrației matematice, reducerea la absurd se susține pe legea terțului exclus. Ea afirmă că din două propoziții contradictorii, una este adevărată, a doua, falsă, iar a treia posibilitate nu există. Când la două propoziții contradictorii se aplică legea terțului exclus, este suficient să stabilești că una este falsă pentru a deduce despre cealaltă că e adevărată. Simplificând, se pare că aceasta este schema pe care își gândesc campaniile electorale marii favoriți. Propoziția adevărată este formulată din perspectiva conducătorilor: „Actuala putere va fi și viitoarea putere”. Propoziția falsă: „Doi lideri de mari partide au capacitatea de a atrage electoratul doar datorită susținerii logistice majore, detronând puterea momentului”. Terțul exclus este „alegătorul poate schimba și regulile jocului, și scorul”. Dar jocul depinde de cine are abilitatea de a valorifica în favoarea lui nevoia de comparație a românului. Trăim într-o țară-spectacol. Atipică. Cere reguli, dar nu respectă niciuna. Dimpotrivă, trăiește cu voluptatea încălcării lor. Istoria își asumă răspunderea de a fi făcut din noi un popor ușor adaptabil. Calitate sau defect, orice încadrare am alege, ea oricum se va refuza tiparului clasic al definițiilor. Sau poate că e tocmai invers: noi am constrâns istoria să ni se adapteze. Pentru cei de prea mult timp sensibili la o istorie

recentă, blamabilă din cauza liderilor postdecembriști pe care i-a așezat pe soclurile eternității, a devenit dificil să mai semneze, prin vot, cecuri în alb. Într-o țară a dezamăgirilor perpetue, unde orice mâine e un perpetuu timp al „vrajbei noastre”, viața stă sub semnul imprevizibilului năucitor. Spectacolul oferit de lumea politică românească, în care evoluează actori pe care și noi îi distribuim în nemeritate roluri principale, e unul în care publicul nu contează. Acum ceva timp, în revista *Newsweek*, o concluzie la un articol-analiză despre impactul media asupra mentalului colectiv suna grav și tranșant: „Nimic din ceea ce vedeți, nimic din ceea ce auziți nu e real. Totul seamănă cu filmul: e doar o chestiune de lumină”. Cu cartea aceasta e la fel: chestiune de lumină. Interioară sau exterioară. Sunt oameni care se privesc în oglindă de la distanță. Unii pentru că nu s-au plăcut niciodată pe dinafară, alții pentru că n-au îndurat să stea atât de aproape de ei înșiși cu ochii deschiși. Cu siguranță, varianta combinată e cel mai greu de suportat. Detaliile de circumstanță nu-și au rostul. În zilele din urmă, facebookul a blocat un fragment din această carte, pe care-l postasem pe o pagină de autor. Scriem de ceva vreme, am publicat destul cât să cunoaștem regulile, respectăm „politicile” pentru că, înainte de toate, ne respectăm cititorii. Nu știm și nici nu contează pe cine a vexat textul ales, cine n-a îndurat să se privească în oglindă, cert este că pentru prima dată de când postăm, ni s-a dat insistent report. Această carte este oglinda. Literatura însăși este o oglindă. Oamenii au opțiuni: să-și verse furia făcând țândări oglinda sau să se privească adânc în ochi. Le mai rămâne și alegerea lui Oedip. Dar pentru ea, trebuie să fii rege...

POVESTE LA CEAS DE SEARĂ

Depășind controversele doctrinare generate de descoperirea oberginecologului german Ernst Grafenberg, legate de situarea și rolul punctului $G(e)$, socot că am reușit să identific punctul respectiv al actualelor alegeri. A fost un demers laborios, care a necesitat efortul întregii echipe de la Biroul Electoral (B.E.). Am conchis, în cele din urmă, că punctul $G(e)$ este situat la o distanță egală față de cele două extreme electorale, țâțele formidabile ale doamnei X de la partidul Y și isteria radical-etilică a unui candidat. Am trasat o linie imaginară între cele două extreme și am dat de punctul cu pricina. Au fost rezerve din partea reprezentantului minorității majoritare, dar, după cum bine se știe, vecinii noștri nu au un punct $G(e)$ bine stabilit, ei au mai multe puncte $G(he)$ răsfrate de-a lungul graniței politice cu restul lumii, anume cu Austria. În fine, futilități de amănunt. Revenind la temă, punctul $G(e)$ al alegerilor locale din acest an, mergând pe linia imaginară ce leagă extremele electorale amintite în cele ce preced, ajungem la pieptul formidabil creionat 3D al doamnei X de la partidul

Y și la povestea ei drăgălașă. Doamna a poposit la B.E. la ceas de seară. A adus dosarele de candidatură și le-a pus pe masă. În urma unui examen minuțios, s-a constatat că pe câteva înscrișuri nu erau trecute toate elementele formal cerute de lege. Am rugat-o să complinească lipsa. S-a ridicat candid și s-a aplecat peste înscrișuri, moment în care câmpul vizual a fost inundat cu generozitate de decolteul creat de nasturii descheiați ai cămășuței. Un vag miros de testosteron a umplut încăperea și privirile bărbaților s-au aprins ca rugurile revoluției neolitice. Doamna, extrem de comunicativă, a mai rămas cu noi și ne-a povestit despre ceea ce propune partidul ei, o organizație altruistă și extrem de empatică, exact ca o fundație de măicuțe creștine din pădurea amazoniană. Nu știu de ce, dar, pentru o fracțiune de secundă, am avut senzația că toți bărbații din birou erau mult mai interesați de detaliile ei anatomice decât de linia ideologică a competitorului electoral. Este posibil să mă fi înșelat, nu ar fi o premieră, ce naiba, nu toți bărbații e porci. Mi-am mutat gândul la chestiuni generale, fără legătură cu detaliile anatomice. Esența politicii rezidă în (doar) trei cuvinte: *cu orice preț*. Dacă ai puterea, trebuie să o conservi... *cu orice preț*. Dacă nu ai puterea, trebuie să o obții... *cu orice preț*. O dialectică simplă, construită pe un fundament dihotomic: *orgoliu și interes*.



Nimeni nu a intuit ce formă va lua impactul dintre reprezentantul minorității-majoritare și candidatul unei formațiuni politice cu tentă discret naționalistă. Minoritar-majoritarul s-a

ridicat de la masă și a înaintat către naționalist. S-a prezentat cu voce gravă și cu un pronunțat accent de huszár. Accentul a izbit timpanul naționalistului, cuvintele au ajuns în creier, iar partea cortexului care este responsabilă de sentimentele naționaliste și de cultul strămoșilor a ordonat mâinii să se retragă. Mâna întinsă a zvâcnit îndărăt, iar privirea i-a devenit mai tăioasă decât săgețile aruncate de ochii capului de lup înfipt în prăjina dacului liber. Ne așteptam la un deznodământ Posada-style, dar cultura și civilizația au învins și oamenii și-au dat mâna bărbătește în spiritul unei drăgălașe coexistențe istorice. En fin, futilități de amănunt.



Programul la Biroul Electoral este 9-17, zilnic, și statul cu masca pe mufarină determină leziuni în spatele pavilioanelor auriculare. Începe cu un mic gâdilici și se termină cu o arsură în toată regula. În consecință, am pus în discuție ce alifie să folosim, știut fiind faptul că o alifie bună te poate scăpa de multe necazuri. Unii au fost de părere că cremele pe bază de aloe vera fac minuni. Alții au votat cu emulsia Dalia cu extract de castravete. O doamnă ne-a reamintit de vechile remedii dacice pe bază de extract de tătăneasă. La final, am căzut de acord că alifia pe bază de gălbenele, deși pute ca naiba, ne va rezolva micile leziuni de după ureche. Futilități unșuroase de amănunt.



Activitatea în B.E. este monotonă și nu-mi pot reprimă senzația de câine pavlovian. Când văd o persoană apropiindu-se cu ceva în mână, mâna mea se îndreaptă spre pix pentru a semna. Ultima oară am semnat pe o farfurie de carton cu uscățele electorale. Cuniculă, un milion de grade în atmosferă. Îmi este sete. Ies să cumpăr o sticlă de Coca-cola. Vânzătoarea este blazată, se mișcă în reluare și are un ușor aer arogant. Probabil există o aroganță de lucrător comercial. Cer o sticlă de Coca-cola. Folosesc treaba cu... *vă rog frumos*. Ating cardul de terminalul aparatului de supt bani din conturi. Vânzătoarea se apropie de ecranul aparatului și îmi aruncă printre dinți... *fonduri insuficiente*. Mă simt umilit de propria-mi impotență financiară și aș vrea să se deschidă podeaua sub mine de rușine. Să mă înghită pământul și să mă scuipe la antipozi, de preferat în Australia, într-un cârd de canguri sau în mijlocul unui trib de aborigeni. Pescuiesc o hârtie de cinci lei în buzunarul drept al pantalonului și mă salvez în extremis. Iau restul, până la ultimul bănuț, și mă îndepărtez. Simt în spate privirea vânzătoarei și îi aud gândurile... *'te naibii de sărăntoc!* Ajung la birou. Nici nu termin cele trei guri regulamentare de Cola și sună telefonul negru, al doilea de la stânga spre dreapta. Sunetul oricăruia dintre cele șase telefoane la care trebuie să răspund îmi declanșează reflexe emetice și déjà-vu-uri de la fostele alegeri. Răspund și mi se aduce la cunoștință faptul că urmează să primesc un plic prin poșta secretă. Ce naiba vor instituțiile astea oculte de la mine? Nu-mi place corespondența instituțională. Termin cu telefonul negru și sună aparținătoarea

pe mobilul personal. *Trimite-mi o copie de pe buletin, ai un plic de la A.N.A.F.* Îmi vine din nou să vomit și simt un junghi în abdomen. Clar, mi s-a f*tut și splina. Mă simt dezorientat și mai bolnav decât sunt în realitate. Toate durerile abdominale sunt de la splină, așa cum toate durerile capului sunt de la curent. Chiar și cele de la băutură. Apare doamna cu corespondența secretă. Tremur. Palmele îmi sunt transpirate și aștept să năvălească mascații. Nu știu de ce. Plicul este de la C.N.S.A.S. Am țidulă că nu am colaborat cu Securitatea și nu am făcut poliție politică. Io eram din ăla cu bancuri politice și Europa Liberă, dar nu se știe niciodată. În republica noastră, este o tradiție ca unii să știe despre tine ceea ce tu însuși nu știi. Ieri, din relatările unui coleg din B.E., s-a auzit că am avut o întâlnire secretă cu un mahăr al unui partid și că am bătut palma cu privire la câștigătorul competiției electorale. Desfac plicul. Este o adresă pe care am primit-o și pe e-mail cu câteva zile în urmă. Dispare respirația de tip U.P.U., dar îmi amintesc de depeșa de la A.N.A.F. Sun acasă și aflu că este vorba de banalul formular cu doi la sută. La ce emoții am avut, hotărâsc să nu dau nimănui cei doi la sută. Așa, de-al naibii ce sunt!



Un coleg de birou face rost de un prelungitor (este o aventură să faci rost de un prelungitor în sediul instituției în care funcționează B.E.) și pornim televizorul. Se difuzează treaba cu moțiunea de cenzură. Se poartă discuții cu masca pe figură, prin urmare, relativ sterile. Pe ecranul televizorului, pe un fundal

roșu apare întrebarea zilei: *Câți parlamentari au întors armele?* Ce prostie, îmi zic, chiar și copiii știu că parlamentarii nu au arme de foc. La ce le-ar folosi? Își pot rezolva diferendele cu ajutorul glonțului intelectualului, ARGUMENTUL. Ecranul se feliază și intră în joc analiștii politici. Cel puțin patru la număr. Mă doare retina de la ecranul feliat și îmi mut privirea pe perete. Mi se pare ciudat să fii plătit pentru a-ți da cu părerea. Aș fi putut face o avere în vremurile în care aveam păreri. În fine, așa merg treburile. Dăm sonorul la minim și ne apucăm de făcut pontajul. Ajung acasă frânt de o oboseală cu tentă electorală. Mănânc ce a rămas de la ăia mici și niște kaizer cu pâine. Roșii nu am mai găsit. La canicula de afară, nu merita investiția de lucru mecanic până la piață și îndărăt. Găsesc pe Netflix un documentar nemțesc despre Revoluția din decembrie 1989 și îl privesc din spatele unui zâmbet îngăduitor. M. Dinescu era tânăr, la fel și P. Roman, Iliescu era nemuritor, iar generalii de armată, cu cămăși descheiate la gât, cravate lăbărțate și loiali noii orânduiri, fumau mult și vorbeau non-stop la niște telefoane cu disc. Mă uit mai atent, dar nu-mi pot da seama ce țigări fumau. Mazilu vorbea despre Montesquieu în timp ce redacta comunicatul pentru țară și lumea îl ovaționa, deși foarte mulți nici nu auziseră de Montesquieu. În fine, la epoca aceea, orice ai fi spus la megafon, lumea te-ar fi ovaționat dacă nu semănai cu Ceaușescu și nu dădeai din mână. La un moment dat, un orator de la balconul fostului Comitet Central a început să dea din mână în timp ce se adresa mulțimii. Mulțimea, ca un conglomerat sensibil la capitolul istoric recent încheiat, a început să scandeze *NU MAI DA DIN MÂNĂ!* Astăzi, nici dacă spui ceva corect nu scapi de scuipături. În fine, alte vremuri și alte obiceiuri. Probabil

nici de Mazilu nu auziseră prea mulți. Sincer, la vremea aceea eu nu auzisem nici de Iliescu, Ion Iliescu. En fin, futilități istorice fără de care nu am avea alegeri pe bune la această epocă. Fără personajele și evenimentele de acum trei decenii, nu am putea asista la spectacolul sinuos și serpentin al candidaților reptilienii la demnitățile locale și centrale. Așa merg treburile și nimeni nu poate contesta că democrația este cel mai disfuncțional sistem... cu excepția celorlalte. Perioada electorală este una statică. Nu mai suport biroul situat la demisolul instituției care ne găzduiește. Încăperea are vedere la zidul lateral al hotelului. Este o zonă discretă, cu iarbă și câțiva pomișori. Caracterul discret al zonei face ca ea să fie folosită de cei aflați în trecere pe post de toaletă publică. Simt nevoia de mișcare. Zăresc pe canapea un coș de rufe spălate și pregătite de aparținătoare pentru a fi întinse la uscat. Clar, voi face un gest de galanterie casnică și voi întinde rufele. Ies în curte, strâng rufele uscate și întind rufele umede, chiloți de toate sexele și mărimile, trei prosoape și patru perechi de pantaloni scurți. Întreaga activitate este de un altruism dus la extrem, deoarece doar două piese vestimentare îmi aparțin. Mă întorc în casă și anunț: *Am întins rufele!* În loc de mulțumiri, sunt izbit cu întrebarea: *Care rufe?* Nevermind, viața merge înainte, bine că pontajul de la B.E. este făcut.

MATINALĂ

Întotdeauna am fost copleșit de confruntarea orgoliilor instituționale, acel demers dinamic în care reprezentantul unei instituții vrea să-și marcheze teritoriul. Asta e *treaba* autorității X. Nu, asta e *treaba* autorității Y! Ba nu, asta e *treaba* autorității cu basma la ochi! Fiecare reprezentant, prin prisma orgoliului profesional, vrea să revendice *treaba*. După câteva astfel de revendicări, *treaba* rămâne nerezolvată, deoarece nu se poate stabili cu certitudine *treaba cui este*. En fin, așa merg treburile cu *treaba*. Dacă o treabă merge prost, fenomenul se derulează în mod invers. Fiecare reprezentant își declină competența în favoarea celuilalt cu un gest sugestiv de ridicare a palmelor, urmat de indicarea cu degetul a reprezentantului instituției în a cărei sarcină se apreciază că intră *treaba ieșită prost*. De regulă, treburile mici ies bine, iar treburile mari ies prost. Tocmai din acest considerent, treburile ușoare sunt cele mai revendicate, iar treburile mari zac nerevendicate... până se usucă. Paradoxul rezidă din faptul că multe treburi ies prost (unele chiar mici fiind), deși lumea se află într-o continuă *aflare în treabă*. Gata cu teoria. Pauză de net. Aflu, cu bucurie, că urmează să apară o nouă carte a prietenului norvegian Karl Ove Knausgård, *Orice*